

3de Paaszondag - A - 2020

Hoop zet ons in beweging

Openingsgebed

God,
Jij die al wat is,
geschapen hebt en leidt,
Jij die door ons
genoemd mag worden: Vader,
aan Jou dragen wij in eerbied
dit samenzijn op.

Wij kunnen nu het brood
en de wijn niet samen delen,
maar we voelen ons wel verbonden
met Jou en met elkaar.
Jij die voor ons bent:
Vader, Zoon en heilige Geest.
Amen.

© Teunink

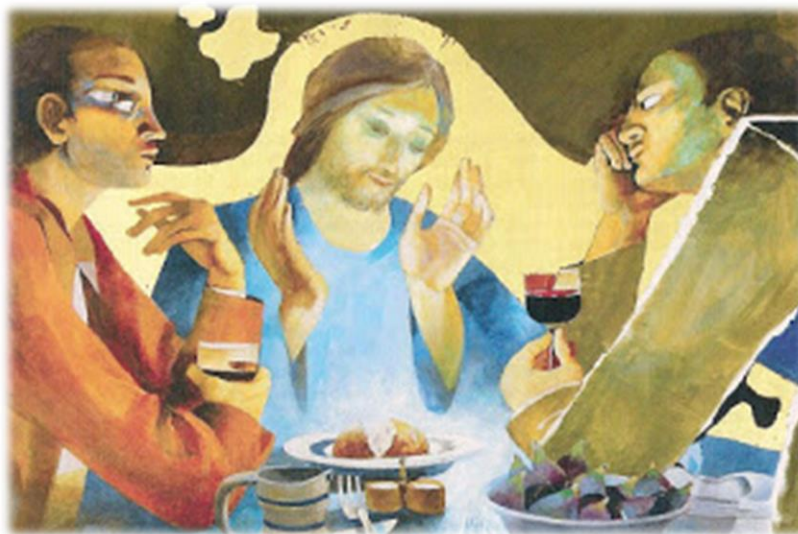
Inleiding: *Frans Cornelis*

We horen (lezen) vandaag een mooi en hoopgevend verhaal.
We horen hoe de Emmaüsgangers in contact komen met de verrezen Heer. Hoe zij daar hoop en moed uit putten, hoe hen dat helpt om uit hun moeilijke situatie los te komen, want hoop zet ons in beweging.

Lezing: Lucas 24, 13 – 35 (NBV)

Diezelfde dag gingen twee van de leerlingen op weg naar een dorp dat Emmaüs heet en zestig stadië van Jeruzalem verwijderd ligt. Ze spraken met elkaar over alles wat er was voorgevallen. Terwijl ze zo met elkaar in gesprek waren, kwam Jezus zelf naar hen toe en liep met hen mee, maar hun blik werd vertroebeld, zodat ze hem niet herkenden. Hij vroeg hun: 'Waar loopt u toch over te praten?' Daarop bleven ze somber gestemd staan. Een van hen, die Kleopas heette, antwoordde: 'Bent u dan de enige vreemdeling in Jeruzalem die niet weet wat daar deze dagen gebeurd is?' Jezus vroeg hun: 'Wat dan?' Ze antwoordden: 'Wat er gebeurd is met Jezus uit Nazaret, een machtig profeet in woord en daad in de ogen van God en van het hele volk. Onze hogepriesters en leiders hebben hem ter dood laten veroordelen en laten kruisigen. Wij leefden in de hoop dat hij degene was die Israël zou bevrijden, maar inmiddels is het de derde dag sinds dit alles gebeurd is. Bovendien hebben enkele vrouwen uit ons midden ons in verwarring gebracht. Toen ze vanmorgen vroeg naar het graf gingen, vonden ze zijn lichaam daar niet en ze kwamen zeggen dat er engelen aan hen waren verschenen. De engelen zeiden dat hij leeft. Een paar van ons zijn toen ook naar het graf gegaan en troffen het aan zoals de vrouwen hadden gezegd, maar Jezus zagen ze niet.' Toen zei hij tegen hen: 'Hebt u dan zo weinig verstand en bent u zo traag van begrip dat u niet gelooft in alles wat de profeten gezegd hebben? Moest de messias al dat lijden niet ondergaan om zijn glorie binnen te gaan?' Daarna verklaarde hij hun wat er in al de Schriften over hem geschreven stond, en hij begon bij Mozes en de Profeten.

Ze naderden het dorp waarheen ze op weg waren. Jezus deed alsof hij verder wilde reizen. Maar ze drongen er sterk bij hem op aan om dat niet te doen en zeiden: 'Blijf bij ons, want het is bijna avond en de dag loopt ten einde.' Hij ging mee het dorp in en bleef bij hen. Toen hij met hen aan tafel aanlag, nam hij het brood, sprak het zegengebed uit, brak het en gaf het hun. Nu werden hun ogen geopend en herkenden ze hem. Maar hij werd onttrokken aan hun blik. Daarop zeiden ze tegen elkaar: 'Brandde ons hart niet toen hij onderweg met ons sprak en de Schriften voor ons ontsloot?' Ze stonden op en gingen meteen terug naar Jeruzalem, waar ze de elf en de anderen aantroffen, die tegen hen zeiden: 'De Heer is werkelijk uit de dood opgewekt en hij is aan Simon verschenen!' De twee leerlingen vertelden wat er onderweg gebeurd was en hoe hij zich aan hen kenbaar had gemaakt door het breken van het brood.

© Arcabas

Beschouwing: “Hoop zet ons in beweging” Frans Cornelis

Zoals bij de Emmaüsgangers is ook ons leven helemaal verstoord. Door het corona-virus moeten we in ons kot blijven, de gemeenschap kan niet fysisch bijeenkomen om te vieren, te bidden en samen te zijn. Vele dingen worden uitgesteld. Mensen zijn ziek, veel mensen zijn al overleden, het virus verandert onze manier van omgaan met mekaar. We wachten op verbetering, ...
Wat kunnen we in deze voor vele mensen moeilijke tijden leren uit dit verhaal?

*Het eerste wat mij opvalt is dat **Jezus met de twee leerlingen meegaat én hen alles laat vertellen: wat er gebeurt is, wat dat met hen doet, hoe ze zich voelen, waar ze schrik voor hebben, enz. Jezus luistert. Hij neemt hun verdriet en hun ontredde serieus.***

Daar kunnen wij nog iets van leren. We 'weten' dat wel, maar toch vinden we het vaak zo moeilijk om te luisteren, ook naar mensen die rouwen, verdriet hebben of het moeilijk vinden om met de corona-maatregelen om te gaan. We vinden het vaak moeilijk om te luisteren, om mensen hun verhaal te laten vertellen, op hun manier, zonder onmiddellijk ons verhaal daar tussen te brengen. Je weet wel zo van "ja, ik heb toen en toen ook zo iets meegemaakt en ...". Op dat moment verlaten we de ander, laten we die eigenlijk een stuk in de steek.

*Het tweede dat opvalt is dat Jezus de twee leerlingen helpt om **alles in perspectief te zetten**, om hen het grotere geheel te laten zien. Hij toont verbanden. Hij biedt perspectief en geeft hen hoop.*

Misschien is het corona-virus een wake-up call. Een uitnodiging om ons te bezinnen over de manier waarop we onze wereld en onze samenleving, ons leven van elke dag vorm geven. De lockdown dwingt ons om het rustiger aan te doen, om vastgeroeste patronen te doorbreken, na te gaan wat écht belangrijk is. We krijgen - onverwacht en onverhoopt - kansen om onze prioriteiten opnieuw te bepalen, keuzes te bevestigen en/of nieuwe keuzes te maken.

Gaan we wel op de juiste manier met de natuur om? Komt winst niet té veel op de eerste plaats? Hebben we voldoende oog voor de zwakkeren in onze samenleving? ...

Het derde dat opvalt is dat de leerlingen met hem delen wat ze hebben: hun woonst, voedsel, ... Jezus neemt het brood, dankt en breekt het samen met hen. Zo toont hij dat als we samen leven, God in ons midden komt.

*Jezus maakt de leerlingen ook duidelijk dat er **altijd hoop is, omdat God Ik-zal-er-zijn nooit iemand in de steek laat**: hen niet, maar ook ons niet. Ook als het slecht gaat, ook als we lijden, ons onmachtig voelen, blijft Hij met ons op weg gaan. Jezus zegt: geloof in het Leven, dan vallen uiteindelijk alle stukken op hun plaats ...*

Kunnen wij dat geloven? Ook als mensen die we lief hebben getroffen zijn door Covid-19, ziek tot zwaar ziek zijn of overleden zijn?

Kunnen wij naast de negatieve kanten van de corona-maatregelen ook de kansen zien die deze crisis ons geeft, en creatief aan de slag gaan met de mogelijkheden die we hebben?

Kunnen we ons laten inspireren door alle mensen die zich in deze tijden dienstbaar opstellen, ook in risicovolle omstandigheden?

De evangelielezing van vandaag roept ons op om te geloven in de verrezen Heer, om **ons te laten leiden door Gods Geest** en om doorheen wat we doen Gods naam waar te maken voor de mensen om ons heen. **Zo kunnen ook wij hoop-brengers zijn.**

Laten we God bidden om Kracht, en mekaar daarin steunen.

© Janet Brooks Gerloff

Voorbeden

Omdat we verbonden willen blijven met elkaar, zeker in het gebed, bidden we:

- voor alle coronapatiënten en hun gezinnen,
- voor de vele zorgverleners, die volledig bewust van het risico dat ze dagelijks liepen en lopen toch hun werk vol overgave deden en blijven doen,
- voor onze gemeenschap, dat we leren leven met de ietwat lastige gegevenheid dat er in het leven en in de wereld geen zekerheden en vastheden zijn,
- voor onszelf om bewust te worden hoe we in de toekomst anders moeten gaan leven en beslissingen te nemen die voor iedereen, zeker voor de armen, een beter leven mogelijk maakt,
- voor alles wat in ons hart leeft, alle zorgen en bekommernissen om onze medemens,
- ...

Laten wij bidden, danken en zingen ...

Draag mij, God in barm - har - tig - heid.

Til mij op uit al mijn klein - heid.

Koes - ter mij in barm - har - tig - heid:

Va - der, Moe - der, God met ons.

Bezinning

Emmaüskerk zijn begint met op weg gaan met mensen en met elkaar.

En het speelt zich af in het dagelijkse leven, onderweg, op straat, daar waar mensen leven en elkaar ontmoeten.

Ontmoeten is een kunst.

Het heeft alles te maken met niet moeten:

je moet niet beantwoorden aan mijn wensen of verwachtingen, noch aan de regels of wetten die zijn voorgeschreven.

Je moet niet perfect zijn, niet sterk, je mag zijn wie je bent.

Kerken is ontmoeten, meegaan met de mens zoals hij is en als de mens die wij zijn, voorbij de status die je hebt, voorbij de rol die je speelt of toebedeeld krijgt.

Ont-moeten is een kunst.

Heeft alles te maken met die Jezusvraag:

wat is het wat je bezighoudt?

Een vraag om stil bij te staan, om halt bij te houden, om tijd voor te maken:

wat is het dat mij bezighoudt? wat ons bezighoudt? wat mensen bezighoudt?

Zou dat kerk kunnen zijn: een ruimte van ont-moeting, waar mensen bij zichzelf en bij elkaar op verhaal kunnen komen, waar de verhalen gehoord worden: vaak verhalen van kommer en zorg, verhalen van rouw en dood, verhalen van hoop en verlangen ... die een luisterend oor gevonden hebben van iemand die mee op weg gaat.

Carlos Desoete, In zijn Naam

